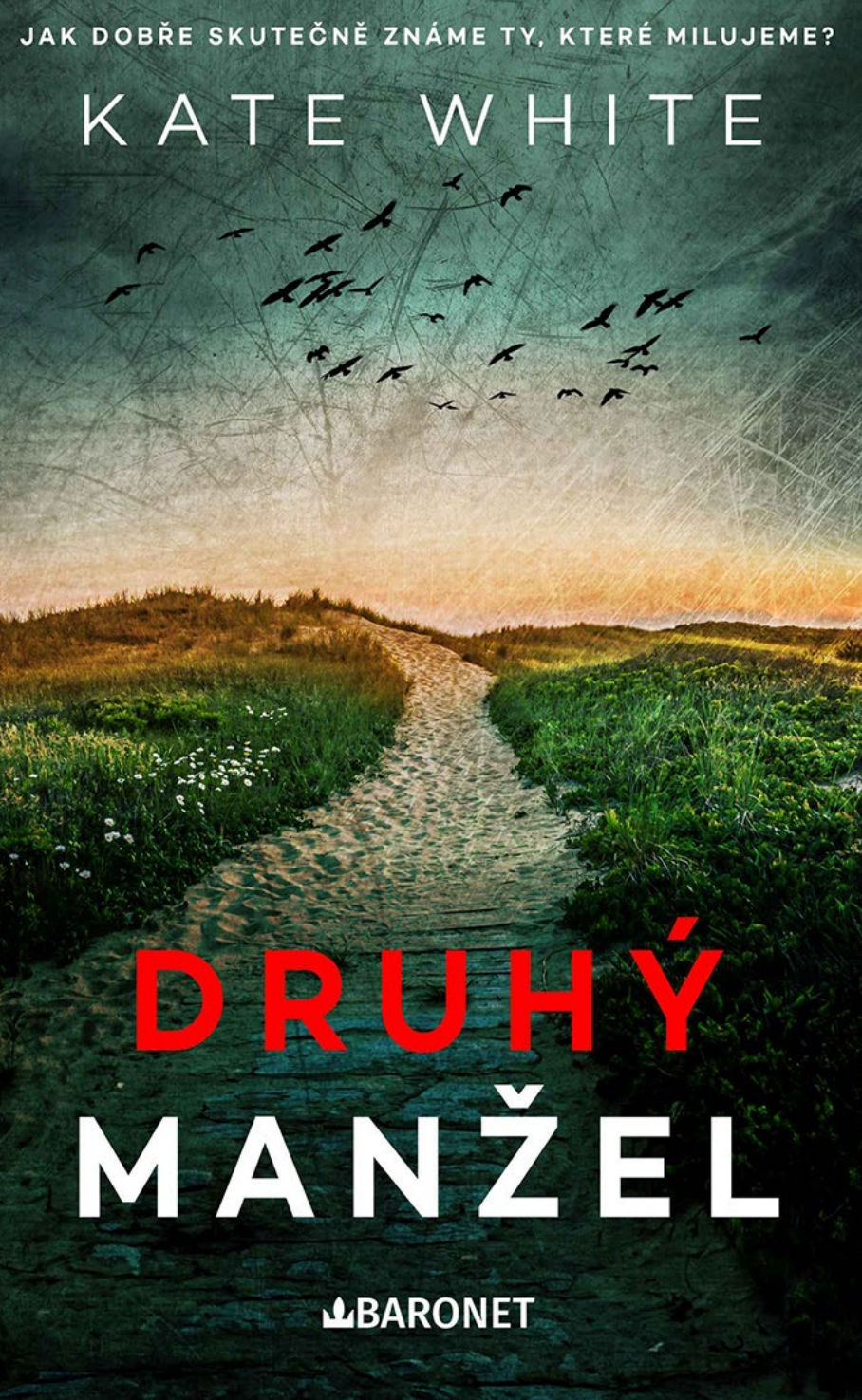

JAK DOBŘE SKUTEČNĚ ZNÁME TY, KTERÉ MILUJEME?

KATE WHITE

DRUHÝ
MANŽEL

 BARONET

Druhý manžel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Kate White

Druhý manžel – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**DRUHÝ
MANŽEL**

DRUHÝ MANŽEL

KATE WHITE

 BARONET

1

Tehdy

PROBUDIL JI NĚJAKÝ ZVUK, vytrhl ji z nervózního snu. Přišel zvenčí, ptala se v duchu Emma s očima upřenýma do tmy – nebo z nitra domu? Možná se jí o tom hluku jen zdálo.

Ale o pár vteřin později, jak ležela s nastraženými ušima v pomuchlaných prostěradlech, to zaznělo znovu, vystřelilo to po schodech nahoru a neslo se to chodbou před její ložnicí. Uvědomila si, že je to zvonek u dveří. Vibrace ulpívaly ve vzduchu jako tón ladičky.

Převalila se na bok a zamžourala na digitální budík na nočním stolku.

01:47.

Srdce se jí rozbušilo. Je hluboká noc a někdo stojí u jejích domovních dveří.

Nemůže to být nějaký žertík? V duchu uviděla pubertáky, kteří se někdy shlukovali na trávníku před jedním domem o kousek dál v ulici: nasupené týpky ze soukromých škol, z nichž prýštilo nutkání dělat problémy.

Odkopla prošívanou deku, vrazila paže do rukávů froté županu, popadla telefon a bosky spěchala k jedné z malých ložnic pro hosty v přední části domu.

Při prvním pohledu z okna působila ulice dole opuštěně. A pak zahlédla obrysová světla tmavého auta před domem. Zbytek zakrýval z dohledu hřeben střechy.

Ne, tak tedy žádní nasupení pubertáci. Vrátila se do chodby, rozsvítila a sestupovala po schodech se srdcem v krku, přičemž se celou cestu dolů držela zábradlí.

V předsíni uviděla jedním z úzkých oken, která lemovala z obou stran vstupní dveře, že ve skutečnosti parkují před domem dvě auta: to tmavé a černobílý policejní hlídkový vůz. Sevřel se jí žaludek. Policie nepříjde k vám domů v tuhle hodinu, protože vás během dne někde nahrála kamera, jak projíždíte křižovátku na červenou.

Sunula se blíž k oknu a zjistila, že na širokém zápraží, osvětleném shora, stojí tři lidé: vysoký rozložitý muž v béžovém svrchníku, jeden mladší v policejní uniformě a žena v černé péřové bundě.

Starší muž si jí všiml skrz okno. „Paní Randová?“ zavolal a chladný vzduch mu vytvářel před ústy přízračné obláčky.

Emma užuž chtěla odemknout dveře a vtom si nervózně připomněla existenci interkomu. Shrnula si vlasy z očí a stiskla tlačítko. „Ano?“

„Jsem detektiv Chuck Lennox z Newyorského policejního sboru. Můžeme, prosím, vstoupit a promluvit si s vámi?“

„O co jde?“ zeptala se a sotva slyšela svůj hlas, jak jí hučelo v uších.

„Paní, radši bychom to vysvětlili až uvnitř.“

„J-já potřebuju vidět nějaký průkaz.“

„Samozřejmě. Přiložím ho na sklo, ano?“

Vrátila se k oknu a přečetla si identifikační kartičku, kterou přitiskl ke skleněné tabuli. Průkaz vypadal celkem věrohodně, s jasně modrými a žlutými písmeny, i když nebyla žádný odborník.

Emma deaktivovala bezpečnostní alarm a utáhla si pásek županu, pak vpustila dovnitř tři cizí osoby spolu s poryvem mrazivého březnového vzduchu.

Zůstali stát v předsíni a Lennox vážným hlasem představil Emmě ženu, detektiva Martinezovou, malou brunetku, které nemohlo být víc než pětatřicet a měla na nohou pohodlné lodičky, v jakých ženy z televizních reklam házely basketbalovým míčem na koš. Pak jí sdělil jméno hlídkového policisty, které nepostřehla, ačkoliv jeho uniforma nasvědčovala tomu, že je skutečně z jejich města, Madisonu ve státě New Jersey. Emma se upínala k detailům, protože tak se nemusela zaměřovat na význam toho, co bude následovat, na důvod jejich příchodu uprostřed noci.

„Prosím, co se děje?“ zeptala se.

„Jste Emma Randová?“

„Jmenuju se Emma Hawkeová, ale Derrick Rand je můj manžel. O co jde?“

Lennox mžikl pohledem k obývacímu pokoji, odkud zářilo světlo. Nechala svítit dvě lampy, než šla spát, jako to dělala vždycky, když měla být přes noc sama doma.

„Bylo by lepší, kdybychom si mohli sednout,“ řekl Lennox. „Nevadilo by vám to?“

„Ehm, jo, fajn.“

Cestou do obývacího pokoje zalovila Emma v kapse županu, našla gumičku a nejistými prsty si sepnula vlasy do ohonu. Ona a oba detektivové se posadili, za-

tímco policista z hlídky zůstal stát u vchodu do před-síně jako vyhazovač u dveří nočního klubu.

„*Prosím*,“ tentokrát už Emma skoro žadonila. „Co se stalo?“

„Velice nerad vám to říkám, paní Hawkeová,“ opáčil Lennox, „ale vašeho manžela zřejmě dnes v noci v New Yorku zabili.“

Jeho slova jako by zůstala viset ve vzduchu jako dron v úrovni očí, kde mírně vibrovala.

„Zabili?“ vypravila ze sebe nakonec. „*Jak?*“

„Byl zastřelen v jedné postranní uličce u Greene Street v SoHo. Patrně mezi půl desátou a půl jedenáctou. Vypadá to, že mohlo jít o pokus o loupež, ale zatím to nevíme jistě.“

Zírala na Lennox, na široká ústa s tenkými rty, která mu protínala dolní polovinu obličeje jako trhlinka v kusu plátna.

„To... to nemůže být on. Derrick je dneska v noci ve městě, ale na konferenci. Bydlí v Midtownu.“

„Bohužel jsme si celkem jistí, že šlo o pana Randa. Můžete nám ho, prosím, popsat?“

„Ehm, asi metr osmdesát, dobře stavěný. Krátké hnědé vlasy... hnědé oči.“

Lennox chmurně přikývl. „Ačkoliv se náprsní taška a telefon oběti pohřešují, našli jsme mu v kapse kalhot lístek od BMW, zaparkovaného od pátečního rána v garáži a registrovaného na jméno vašeho manžela. V druhé kapse bylo taky malé kožené pouzdro s navštívenkami.“

Lennox sáhl do kapsy, vytáhl vizitku a naklonil se k Emmě, aby se na ni podívala. Patřila Derrickovi.

„Panebože.“

Takže je to pravda. Její sedmatřicetiletý manžel je mrtvý, navždy odešel, už nikdy nepřejde domů z prá-

ce, nevstoupí do tohoto pokoje a nenatáhne si nohy na světle šedý otoman naproti ní. Už nikdy. Začala se třást, paže a nohy se jí jaksi šíleně cukaly.

„Přinesu vám trochu vody,“ ozvala se vlídně detektiv Martinezová. „Kuchyně je...?“

Emma máchla paží přibližným směrem. Martinezová to stihla tam a zpátky za necelou minutu a poté, co podala Emmě sklenici, zvedla vlněný pléd z jednoho křesla a přehodila jí ho přes ramena.

Emma musela sklenici držet oběma rukama a zmohla se jen na maličký doušek vody, než ji postavila na odkládací stolec.

„Kde teď je?“ zeptala se Emma, když třas začal polevovat. „V-v nemocnici? Na pohotovosti?“

„Byl prohlášen za mrtvého na místě činu, takže ho odvezli rovnou do městské márnice,“ odpověděl Lennox. „Na rohu První Avenue a Dvacáté šesté ulice.“

Proti své vůli to Emma v duchu uviděla – Derrick leží v jedné z těch ocelových zásuvek, co je ukazují v krimi seriálech, tělo v dlouhém černém pytlí zapnutém na zip. Jeho svalovina už se začíná rozkládat.

Polkla. „Musím tam jet? Abych ho identifikovala?“

„Ne dnes v noci.“ Lennox si rozepnul kabát, ale nesundal ho. „Stačí až ráno, až se snad budete cítit o trochu silnější. Ale prozatím mám pár otázek. Zmínila jste, že váš manžel byl na nějaké konferenci. Můžete nám povědět, o jakou konferenci šlo a kde se konala?“

„Byla to výjezdová porada vedení v, ehm, hotelu Cole, kterou pořádal jeho zaměstnavatel, firma Alta. Jak stojí na té vizitce, byl šéfem finančního plánování.“

„A kde jste strávila večer?“

„Kde? Ehm, tady v domě. Manželky a partneři nebyli zvaní.“

„A neznepokojilo vás, když se manžel dnes večer nevrátil domů?“ V jeho tónu nebylo nic doslova útočného, ale působil důrazněji než před chvilkou. Náhle si všimla, že si Martinezová dělá poznámky do notýsku.

„Ne – je to akce na dva a půl dne a končí až v neděli v poledne. No, dneska.“

„A váš manžel se rozhodl zůstat ve městě, místo aby se sem vrátil? Autem to není nijak daleko.“

„Zasedání začínají brzy ráno a večer se konají večere... A Derrick patří k vedení. Má... Měl být přítomný skoro nonstop... Viděl někdo něco? Cokoli?“

„Ještě pořád mapujeme okolí a doufáme, že něco zjistíme,“ odvětil Lennox. „Můžete nám povědět, kdy naposled jste s manželem mluvila?“

Emmě uvízl v hrdle vzlyk a přitiskla si hřbet ruky k ústům.

„Dnes večer,“ řekla, když nabrala dech. „Ehm, tedy včera večer. Volal mi kolem osmé.“

„Dlouhý hovor, krátký hovor?“

„Krátký. Jen ahoj, jak se máš. Našel si chvilku mezi chody u večere.“

„A ta se konala kde?“

„V hotelu, v sále na pořádání hostin. Na restauraci byli moc velká skupina.“

„Nezmínil se pan Rand o tom, že by měl namířeno do centra města nebo že by z nějakého důvodu potřeboval svoje auto?“

Emma zavrtěla hlavou. „Ne. Nic takového. Říkal jste, že se to stalo v *SoHo*?“

„Přesně tak. Nemáte představu, proč by tam vůbec parkoval? Od hotelu je to moc daleko.“

„Nemám zdání.“ Kousla se do rtu, snažila se soustředit. „Možná nechtěl v pátek ráno projíždět přes Midtown, tak to vzal Hollandovým tunelem místo

Lincolnovým a zaparkoval v centru. Pak jel metrem do hotelu. Ale to jen hádám.“

Lennox si párkrát poklepal na rty ukazováčkem, než znovu promluvil. „Je možné, že se váš manžel vrátil do centra, aby si koupil drogy?“

Rychle zavrtěla hlavou. „Ne, to určitě ne. Drogy nebral.“

„Nenapadá vás nějaký důvod, proč by mu chtěl někdo ublížit? Někdo v osobním životě, nebo i někdo, koho znal v rámci práce?“

„Bože, vůbec žádný důvod. Počkat, měla jsem dojem, že jste říkal, že šlo o loupež. Myslíte, že by někdo, koho znal...?“

„V téhle chvíli si nejsme jistí,“ odvětil Lennox. „Zastřelit někoho během loupeže je velký extrém.“

Detektiv jako by si něco nechával pro sebe. Emma se znovu začala třást a současně cítila rostoucí vlnu nevolnosti. Ohnula se v pase a nasávala vzduch.

„Existuje někdo, kdo by teď mohl být s vámi, paní Hawkeová?“ zeptala se Martinezová jemně. „Přítelkyně nebo někdo z rodiny?“

Její rodiče byli ve Spojeném království, kam se odstěhovali před deseti lety, a momentálně tam byl i její bratr, sbíral podklady na knihu. Emmina nejlepší přítelkyně Bekah byla hodinu cesty vzdálená, na Manhattanu, a i když by jí za normálních okolností bez váhání zavolala, Bekah prodělala týden předtím potrat a Emma si neuměla představit, že by se jí vtírala.

„Ano,“ zalhala. Nevěděla, jak zvládne dnešní noc, ale byla si jistá, že je chce mít z domu co nejdřív.

„Tak co kdybychom už tedy odešli?“ navrhl Lennox. „Moc nás mrzí, že to po vás musíme žádat, ale rádi bychom, kdybyste zítra ráno v devět přišla do márnice provést identifikaci. Je to možné?“

„Dobře...“,“ řekla a pak ji napadlo ještě něco. „Mohli byste, prosím, kontaktovat manželova bratra a sdělit mu to? Nemám sílu mu tu zprávu předat.“

Nepřipadalo v úvahu, že by mluvila s Kylem, každopádně ne dnes v noci.

„Samozřejmě. Je místní? Bylo by vám milejší, kdyby identifikaci provedl on?“

„Žije na sever od města v okrese Westchester, ale identifikaci obstarám já. Jen kdybyste mu mohli dát vědět, co se stalo.“

Položila mobil na konferenční stůl, našla v něm kontakt na Kylea, halabala načmárala údaje na kus papíru a podala ho Lennoxovi. Poděkoval jí, vstal a vytáhl z náprsní tašky navštívenku.

„Tady je adresa patologie,“ předával ji Emmě. „Sejdeme se tam. A beze všeho si s sebou vezměte doprovod.“

Takřka duchem nepřítomná Emma odvedla Lennox, Martinezovou a hlídkového policistu ke dveřím a krátce postála u okna, zatímco obě auta odjížděla. V protějším domě se v patře rozsvítilo. Že by sousedka, zvědavá žena středního věku, vykukovala z okna a pokoušela se uhádnout, co se děje?

Emma znovu nastavila bezpečnostní alarm, prsty se jí po klávesnici pohybovaly trhaně. Nevolnost jako by se jí šířila do celého trupu a na patře už ji pálila chuť žluči. V duchu se ptala, jestli by nepomohlo sníst něco nevýrazného, ale nedokázala sebrat energii ani na to, aby strčila kus chleba do toustovače. Měla by si lehnout, usoudila.

Do ložnice se ale nevrátila. Představa, že by v tom prostoru měla být dnes v noci, jí připadala nesnesitelná. Po pravdě řečeno, neuměla si představit, že by tam vůbec ještě někdy spala. Místo toho se přesunula

do patra, do hostinského pokoje, kam vklouzla a který se nepoužil ani jednou za ten zhruba rok, co v domě žili. Zhasla světlo, sesula se na postel, zůstala ležet rovně naznak a snažila se dýchat.

Nepřipadalo v úvahu, že by znovu usnula, tím si byla jistá. Byla sice udolaná a zničená, ale také hodně našponovaná. A tak jen tiše ležela, zírala do tmy nad sebou a snažila si představit, co bude obnášet příštích několik dní – kromě cesty do márnice.

Za pár hodin bude muset sdělit tu zprávu rodičům a bratrovi. Kontaktovat Derrickova šéfa. Začít zařizovat pohřeb. Přijímat telefonáty od přátel, sousedů, Derrickových spolupracovníků, svých vlastních spolupracovníků a samozřejmě od Kylea. Emma si náhle uvědomila, že by také mohly zaznít dotazy od novinářů z různých černých kronik. Není to snad právě takový příběh, po jakém by skočil *New York Post*? „Člen vedení firmy zavražděný v postranní uličce.“

A co následující dny a týdny?

Troufne si vůbec představit si, jaké to bude vracet se večer co večer do prázdného domu a už nikdy nevidět manželovu tvář ani neuslyšet jeho tlumený chraplavý hlas?

A nejen to. Troufne si představit si, jak bude příjemné být konečně zase šťastná?

2

O dvacet sedm měsíců později

NEŽ SE EMMA PROBUDÍ, ranní slunce už nakukuje do pokoje podél okrajů závěsů. Otevře oči a nenuceně přejeđe pohledem po ložnici. *Dnešek bude hezký*, říká si. V ledničce má borůvky na ranní smoothie, v práci bude rušno, ale ne šíleně, v šest půjde na sklenku s novou kamarádkou a později večer se Tom vrátí domů z Chicaga.

Tom, po kterém se jí tolik stýská už po pouhých dvou dnech odloučení.

Samozřejmě neexistují *záruky* ohledně toho, jak se den bude vyvíjet. Živí se předpovídáním budoucnosti, ale už se příliš dobře poučila, že předpovědi, jimiž jste si skálopevně jisti, se někdy mohou ukázat jako zkázonosně mylné.

Ještě několik minut lenoší mezi prostěradly, nedokáže se nabažit téhle místnosti s hezkými pistáciově zbarvenými stěnami a jemným vánkem, který povívá skrz otevřené okno, ani vědomí, že to patří jí. Tohle je teď její život, skutečně, a neuplyne den, aby za něj nebyla vděčná.

Než sejde dolů, osprchovaná a oblečená, už má Emma mírné zpoždění a krátce zauvažuje, nemá-li vynechat smoothie, ale pak zapne mixér. Tyhle poslední měsíce se točily kolem přijímání rozkoší, malých i velkých, smířování s tím, že má na ně právo a že nesmí vlastní touhy odsouvat na vedlejší kolej nebo si je nechat odpírat.

Kromě toho Brittany už odešla do práce a je to úleva mít kuchyň pro sebe.

Se smoothie v ruce vyjde zadními dveřmi z domu a kráčí po pěšině k zrestaurovanému ateliéru na jejich pozemku, který se nalézá asi padesát metrů za domem. Cesta do práce jí pěšky trvá jen dvě minuty, ale Emma vychutnává prožitek rána. Je dokonalý den v polovině června, teplo, ale ne dusno, a po zářivě modré obloze plyne jen několik málo cárů obláčků.

Emma má maličký podnik zabývající se průzkumem trhu, Hawkeová a spol. Získali ocenění za předpovídání trendů – a to je důvod, proč Emma občas vystupuje na sítích jako MSNBC a Bloomberg – ale hlavně se zabývají generačním průzkumem pro klienty, z nichž většina pracuje v oblasti restaurací a hotelnictví. Pomáhají jim pochopit, proč například mileniálové často míří do zapadlých destinací a při cestování se snaží působit jako místní, kdežto generace X sebou chce jednoduše na deset dní někam praštit, popíjet koktejly a kochat se možnostmi civět na oceán místo do nekonečných tabulek a grafů.

Momentálně tvoří firmu Hawkeová a spol. jenom Emma, vrchní stratég jménem Eric Schneider a Emmin čtyřadvacetiletý asistent Dario. Oba už jsou na místě, když dorazí, a vřele ji vítají. Prostor tvořený jedinou místností působí jako umělecký ateliér a stěny tesané z borového dřeva vydávají příjemnou dřevitou vůni.

Poté, co se uvelebila za svým stolem, věčně rozzářený Dario si přisune židli na kolečkách vedle ní, aby mohli projít denní seznam úkolů, a pak přistoupí Eric a vyhradí si čas na zkoušku prezentace průzkumu, která je čeká příští týden pro nového klienta, malý hotelový řetězec.

Eric pracuje u Emmy už přes čtyři roky. Je chytrý, zábavný, neuvěřitelně spolehlivý a machr na analyzování průzkumu. Dnes má na sobě temně modrou košili s dlouhými rukávy, u krku rozhalenou, k tomu tmavé kalhoty a nejenže to jeho vysoké štíhlé postavě lichotí, ale současně to i telegraficky sděluje „profesionál“ a „kreativec“.

„Až si to nazkoušíme, co kdybychom prošli ty průzkumy, co nám dorazily tenhle týden,“ navrhně Emma. „Moc ráda bych si je přečetla jako první.“

„Jasně. Po pravdě, včera jsem do nich nakouknul a je tam pár zajímavých věcí.“

„Skvělé. A potom,“ dodá Emma z okamžitého popudu, „co kdybychom dneska všichni tři skončili ve dvě? Venku je nádherně a můžeme si trochu prodloužit víkend.“

„Fantastické,“ prohlásí Eric. „Ale jen jestli odpřísáhneš, že si dáš taky padla.“

„Přísahám. Mám nový román, který si strašně moc chci přečíst, a po pravdě mám i plány na později. Pamatuješ na Addison Starkovou, tu profesorku sociologie, se kterou jsem byla na kongresu?“

„Na tu fakt hubatou blondýnu, co učí na Fairfieldu?“

„To je ona. Napadlo mě, že by bylo hezké trochu ji poznat, tak jsem ji pozvala na skleničku.“

Náhle Emma dostane nápad. I když to Eric dobře skrývá, ví, že je ještě pořád rozhozený z nedávného rozchodu s přítelem, se kterým byl skoro rok.

„Hele, nechceš se přidat? Přijde v šest. Mohl by ses později zastavit.“

„Díky, Em, ale asi využiju čas k nakupování. Léto je na krku a všechny moje plavky mají vytahané gumičky. Letos už nechci zažít žádnou skandální nehodu na pláži.“

S úsměvem prohlásí, že to chápe, a i když je s Erikem vždycky legrace, nevdá jí mít Addison jen pro sebe. Emma tuší, že profesorčina přímočará výřečnost odráží smělé, neochvějné nitro, a toho si váží. Navíc měla pocit, že by si s Addison mohly padnout do noty, a kamarádka tady v connecticutském Westportu, v městečku, které je napůl zámožná příměstská čtvrť, napůl stará novoanglická vesnice, by se jí vážně hodila. Bylo by moc hezké mít v životě někoho, kdo není jen Tomův přítel nebo její zaměstnanec – nebo člověk, jehož pohled na ni je zabarvený tou přítěží, co s sebou vleče z minulosti.

PRACOVNÍ DOPOLEDNE UPLYNE rychlostí blesku, až je čas, aby Emma a Eric prošli dokončené dotazníky a zvýraznili ty z nich, které budou zařazeny do příští *Zprávy o budoucím vývoji*, což je čtvrtletní bulletin začínajících trendů, rozesílaný platícím odběratelům.

Když nastoupila na vysokou, Emma si vůbec nebyla schopná představit, že by někdy pracovala v tomto oboru. Vystudovala komunikaci a doufala, že jednoho krásného dne bude pracovat pro nějaké webové stránky nebo televizní síť, jenže poté, co vytvořila průzkumný projekt pro seminář z elektivní sociologie, ji šokovalo zjištění, že ji průzkum opravdu baví. Hrozně ráda lovila informace, třídila data a prožívala „aha“ efekt, k němuž dojde, když objevíte vzorec, který až

dosud zůstával nepozorovaný, nebo zjistíte úžasné „proč je něco právě takhle“. Zůstala u komunikace, ale po promoci se proboujela do oddělení průzkumu jedné reklamní agentury na Manhattanu a postupovala na tamním žebříčku, dokud si před sedmi lety nezařadila vlastní malou firmu.

Ve dvě hodiny Emma vyžene Erika a Daria z ateliéru a zamává jim na rozloučenou, když se ubírají ke svým autům, zaparkovaným na malé příjezdové cestě oddělené od domu. Zamkne za sebou dveře ateliéru, zamíří domů a odloží kabelku na kuchyňskou linku, kde zahlédne vzkaz od Brittany, který jí asi předtím unikl.

Jen abys věděla, jdu na večeři s novou kamarádkou z práce a přespím u ní. Je to tak jednodušší.

Nad tou zprávou se Emma trochu zaraduje, což způsobí záchvěv provinilosti. Brittany je Tomova dvacetiletá nevlastní dcera z prvního manželství. S její matkou Dianou byl ženatý jen čtyři roky, než příliš mladá zemřela na rakovinu, a ačkoliv si Tom nebyl s Brittanyní nijak zvlášť blízký během doby, kdy žili všichni tři v nedalekém Westonu, má ji rád a vždycky se jí snaží podporovat. Nejenže s ní zůstal v kontaktu, ale také ji tu a tam navštěvuje v domově jejího otce ve státě Maine.

Koncem loňského roku ho Brittany zaskočila žádostí, aby mohla absolvovat sedmítýdenní letní stáž v jeho firmě tady ve Westportu a také po tu dobu bydlet u Toma a Emmy. Obrovský požadavek, ale Tom sdělil Emmě, že neví, jak by mohl odmítnout, a před půldruhým týdnem ji její otec vysadil u domu s dvěma obrovitými kufry. Brittany se po tu dobu, co je

u nich, držela až dosud převážně stranou, a přesto její přítomnost u nich doma v této rané fázi jejich manželství působila rušivě – což bylo přesně to, čeho se Emma obávala.

Aspoň že dnes večer budou mít s Tomem dům jen pro sebe.

Emma si nakonec odnese notebook i iPad na dlážděnou kamennou terasu spolu s ledovým čajem. Má v úmyslu projít si ještě jednou úterní prezentaci, než se bude věnovat románu, ale zanedlouho ji vtáhnou pracovní e-maily, které přišly dnes odpoledne a na něž je třeba odpovědět – což ji mohlo napadnout. Vždycky byla maniak, když šlo o práci, už jako dítě ve škole.

Její bratr se domnívá, že se z nich vyvinuli perfekcionista přehnaně orientovaní na úspěch, protože rodiče tolik šetřili chválou. Ukažte otcí eseje o modrých velrybách, za kterou jste dostali jedničku, a jeho první reakce bude: *Velryby jsou fascinující, ale už se toho o nich tolik napsalo. Proč si nevybrat nějakého mořského tvora, o kterém slýcháme méně?* Z jejich výchovy byl Griffin mírně zatrpklý, ale Emma se rozhodla nezabývat se zklamáními, jež vycházela z dvojnásobných pochval a dobrosrdečného zanedbávání od rodičů. Časem se jí podařilo (převážně) vytěsnit potřebu vyhovět – rodičům i ostatním – a od vysoké školy si vypěstovala hezký vztah s matkou i otcem. *K čemu je dobré, kladla si vždycky otázku, chovat v sobě zášť?*

Kromě toho, kdyby ji rodiče víc chválili nebo jí věnovali větší pozornost, možná by se nikdy nestala tak horlivou čtenářkou nebo cyklistkou, ani by se jejím koníčkem nestalo bruslení, jemuž se v zimních měsících ještě pořád s nadšením věnuje. Tíhla k aktivitám, které se dají vykonávat sólo a víceméně bez dozoru či potřeby zpětné vazby od rodičů.

VE TŘI ČTVRTĚ NA ŠEST Emma konečně odloží notebook a zamíří do kuchyně, kde rychle naaranžuje na mísu sýry a paštiku, které nakoupila včera, a vloží vychlazenou láhev rosé do chladicího kbelíku na víno. Je vzrušená, a dokonce i trochu nervózní z vyhlídky na to, že bude mít tady ve městě vlastní přítelkyni.

Zvonek u dveří se ozve přesně v šest a Emma s úsměvem otevře. Addison Starková má dneska vlasy rozpuštěné k ramenům, předvádí blond pramínky v přírodních světle hnědých vlasech. Má na sobě tmavé splývavé kalhoty a levandulově zbarvený rolák bez rukávů, což na její vysoké štíhlé postavě působí úchvatně.

„Moc děkuju za pozvání, Emmo,“ pronese Addison vřele, jakmile se pozdraví. „Těšila jsem se na to.“

„Já taky.“ Gestem zve Addison do domu. „Nevadí ti sedět venku na terase? Mám sprej proti hmyzu a citronelové svíčky.“

„Samozřejmě. Tenhle měsíc jsem strávila až moc času v domě.“

„To mě mrzí. Práce?“

„Ano, a taky jsem strašně plánovala... Protože jsi dneska večer tady, беру to tak, že ty a tvůj manžel nejste z těch párů, co mají druhý domov, kam vždycky odjíždějí z města na víkendy?“

„Tom koupil před pár lety malý prázdninový domek na Block Islandu, ale na letošní léto jsme ho pronajali. Do tohoto domu jsme se nastěhovali teprve před devíti měsíci – hned po svatbě – a chceme se zabydlet a co nejvíc si to tu užít.“

„To chápu,“ rozhlíží se Addison po interiéru. „Je nádherný – a taková úžasná směs stylů.“

Addison přesně vystihla to, co Emma na zařízení nejvíc zbožňuje. Dům je sice moderní a všechny stěny jsou bílé, ale Emma s Tomem nechali podlahy na-

mořit do barvy espressa a smíchali současný nábytek se starými textiliemi a sem tam nějakým rustikálním kouskem.

„Moc děkuju – ačkoliv ještě pořád máme pár položek na seznamu úkolů.“

„No, *přede mnou* máte velký náskok,“ potřese hlavou Addison. „Jsem rozvedená a bydlím sama už tři roky, a ještě pořád nemám pověšené obrazy.“

Emma ji vede domem k dlážděné terase, kde návštěvnici pokyne, aby se posadila k týkovému stolu. Jakmile se uvelebí v křesle, Addison se opře zády, očividně spokojená. Ačkoliv její protáhlý obličej není klasicky krásný, rozhodně je přitažlivá, říká si Emma, má skvělou pleť, výrazné modré oči a úžasný styl.

„Vino?“

„Moc ráda si sklenku dám, ale malou, *malinkatou*. Možná dnes večer oznámkuju pár referátů, aby nade mnou nevisely celý víkend.“

Vezme vinnou sklenku dlouhými štíhlými prsty a rozhlédne se po trávníku. „Počkat, to je ten ateliér, o kterém jsi mi vyprávěla?“

„Jo.“

„Zjevně to máš z celého Westportu nejbliž do práce.“

„To jo, vid’? První, co jsem řekla, když jsem tuhle nemovitost uviděla, bylo: ‚Dům se mi moc líbí, ale malířský ateliér nepotřebujeme.‘ To manžel navrhl, abych si z něj udělala kancelářský prostor pro svou firmu. Než jsme se vzali, pracovala jsem z ložnice pro hosty v pronajatém bytě ve městě.“

„Tvůj manžel je Tom Halliday, vid’? Z Halliday Advertising?“

„Ano. Setkali jste se někdy?“

„Párkrát na společenských akcích v okolí, ale jen letmo. Ale slyšela jsem o něm jen samé báječné věci.“

„Všechny jsou pravdivé, musím říct.“ Jen co ta slova vypustí z úst, zmocní se Emmy obava, jestli nepůsobí neotesaně nebo vychloubačně. Někdy je pro ni těžké tlumit čistou radost, kterou z Toma má. „Prostě jsem měla velké štěstí, že se naše cesty zkřížily,“ dodá a přitom roztírá na pár krekrů sýr a paštiku.

„Taky jsi pracovala u Hallidaye?“

„Jen krátce, jako konzultantka na volné noze. Jakmile jsme s Tomem začali chodit, vycouvala jsem z toho ze zřejmých důvodů. Agentura má ještě pořád subskripci mé čtvrtletní zprávy o trendech a ke každé zprávě tam dělám prezentaci – vlastně mě to čeká hned v pondělí – ale to je momentálně všechno.“

„To mi připadá chytré vytvořit si trochu odstup. A kde jsi žila před Westportem?“

„Ehm, všude možně.“ Emma zatím nijak nedychtí po větším svěřování. „Ale povídej mi o *sobě*, Addison. Zmínila ses, že jsi rozvedená. Chodíš teď s někým?“

„Jen tu a tam, nezávazně, když mám náladu.“ Zasměje se a usrkne vína. „Je mi čtyřiačtyřicet, jemu třiatřicet, a sice umí být zábavný, ale jsou chvíle, kdy mi jde šíleně na nervy.“

„Ááá, mileniál. Vsadím se, že pořád zírá do mobilu.“

„Ano, *ustavičně*. Textuje, kontroluje si Instagram a tak dále. Jednou jsem se mu pokusila sdělit, že wifi signál snižuje počet spermií, ale zřejmě ho to neodradilo. Ovšem neberu to osobně.“

„Ha! To je správný postoj. Je to veskrze generační záležitost.“

Addison přikývla. „Ty musíš být taky mileniálka, ale rozhodně se nezdáš být posedlá sociálními sítěmi. Všimla jsem si, že na Instagramu máš pár postů spojených s prací, ale nikdy nic osobního.“

„Jo, v tom jsem nejspíš bílá vrána,“ souhlasí Emma.

Nebo na rozdíl od přemnoha svých vrstevníků nechce, aby měl svět přehled o jejím osobním životě.

„No, možná je to tak lepší,“ bloudí Addison pohledem po pozemku. „Kdybys postovala *tohle* všechno, lidi by ti mohli šíleně závidět a začít tě nenávidět.“

Náhle se ozve zvonek u dveří, plechové ding-dong se rozlehne celým domem.

„Hmm,“ podívá se Emma. „Omluv mě na vteřinku, ano?“

Addison přikývne. „Samozřejmě.“

Pravděpodobně to je FedEx, říká si Emma, když kráčí domem, ale stejně pocítí záchvěv obavy. V jejich čtvrti jsou domy daleko od sebe i od vozovky a v tuhle denní dobu to může působit opuštěně.

Jakmile se ocitne v předsíni, podívá se špehýrkou. Návštěvnice je žena, patrně na prahu padesátky. Černoška, s velice nakrátko ostříhanými vlasy a v kaštanově hnědém saku. Výraz v její tváři zvedne v Emmě vlnu nejistoty, skoro jako by šlo o svalovou paměť. Tenhle typ střízlivého výrazu bez úsměvu už v minulosti viděla – na tvářích policistů.

„Ano?“ zeptá se, když otevře dveře na štěrbinku, se zaháknutým řetězem.

„Emma Hawkeová?“

„Kdo se ptá, prosím?“

„Jsem detektiv Lisa Websterová od newyorské policie.“

Emmě se zadrhne dech a nehybně sleduje, jak Websterová vytahuje z kabelky pouzdro s průkazem s fotkou, otvírá jej a zvedá do výše očí. „Mohla byste mi povědět, o co jde?“

„Smím dál?“

Ne, nesmíš, pomyslí si Emma, ale řekne: „Ehm, tak dobře.“

Odháčkuje řetěz, otevře dveře a nechá Websterovou vstoupit do předsíně. Detektiv je asi o pět centimetrů vyšší než ona, asi metr sedmdesát nebo sedmdesát tři, pod sakem štíhlá, ale svalnatá. Někde za svými zády zaznamená Emma kroky, patrně Addison kontroluje, jestli je všechno v pořádku, ale neohlédne se.

„Co si přejete?“ zeptá se a usilovně se snaží zachovat klidný tón.

„Máte teď chvíli času na rozhovor, paní Hawkeová?“ zeptá se Websterová. „Jsem tu kvůli vraždě vašeho manžela.“

3

SOTVA VYŠETŘOVATELKA VYPUSTILA ta slova z úst, uslyší Emma za svými zády zvuk tříštěného skla. Otočí se a uvidí na druhém konci předsíně Addison s ústy otevřenými šokem a střepy rozbitého skla u nohou.

„Nemyslí Toma,“ zavolá Emma, protože jí dojde, co asi Addison napadlo. „Ten je v Chicagu. Tohle... Jde o muže, za kterého jsem byla vdaná předtím.“

Addison zvolna přikývne a zjevně se to snaží zpracovat: *bývalý manžel mrtvý, zavražděný, policejní vyšetřování*. „Moc se omlouvám za tu skleničku,“ hlesne. „Já...“

„Nedělej si starosti, jistě to byl šok.“ Emma se usilovně snaží působit klidně, ale srdce jí buší v hrudi. Vráti se pohledem k Websterové, která pozoruje dění, a pak zpátky ke svému hostu. „Ale musím si promluvit s detektivem, ehm, Websterovou. Nemohly bychom tu návštěvu odpískat?“

„Samozřejmě, hned jak to uklidím.“

„Ne, ne, prosím, nech to být, Addison, vážně,“ říká Emma. „Moc se omlouvám, že to po tobě žádám, ale nevadilo by ti vyprovodit se zadem?“

„Ano, samozřejmě. Zítra ti zavolám.“

Emma teď zaměří veškerou pozornost na detektiva, je si jistá, že by nepřišla, kdyby k tomu nebyl dobrý důvod. „Omlouvám se za ten chaos. Došlo k novému vývoji?“

Detektiv zavrtí hlavou. „Ne k průlomů v případě, ale mám pro vás aktuální zprávy.“

Aktuální, pomyslí si Emma. *Co sakra tohle znamená?*

„Co kdybychom si sedly do pracovny,“ ukáže na dveře na druhém konci obývacího pokoje.

„Kde je to pro vás nejpříjemnější,“ odpoví Websterová. Je zdvořilá, dokonce i přátelská. Nebo aspoň chce, aby si to Emma myslela.

Jakmile vstoupí do útulného pokoje, Emma pokyne Websterové, aby si sedla na blatouchově žlutou koženou pohovku, hezký pozůstatek z mládeneckého řadového domku, kde Tom žil, když se poznali. Emma zaujme místo v křesle naproti ní.

„Za prvé dovolu, abych se omluvila, že jsem vylekala vaši přítelkyni,“ řekne Websterová a přehodí si jednu dlouhou nohu přes druhou. Obličej má úchvatný, s výraznými, pevnými rysy včetně zřetelných lícních kostí.

Emma zavrtí hlavou. „To nic. Určitě už to chápe.“

„Doufám, že jsem nepolekala i vás.“

„Ne, věděla jsem, jak to myslíte,“ odpoví Emma, což není pravda. Na zlomek vteřiny si *opravdu* myslela, že detektiv mluví o Tomovi, a bylo to, jako by se jí přes hlavu převalilo tsunami a chystalo se jí vtáhnout do hlubin moře. Ale rychle jí to došlo.

„Jak jsem řekla, zabývám se vraždou pana Randa a chtěla jsem vás o tom informovat.“ Hlas má hladivý a hluboký jako noční dýdžej v rádiu a Emma varuje sama sebe, aby se nedala ukolébat.

„Děkuju. Takže je něco nového?“ zeptá se co nejklidněji.

„Ohledně zločinu jako takového ne. Ale chtěla jsem vám sdělit, že případ znovu otevřeme. Někdy to děláme kvůli novým důkazům – jako je třeba shoda DNA – ale jindy jednoduše využijeme dočasného zmírnění pracovní zátěže, abychom znovu prozkoumali vyšetřování, které se dostalo do slepé uličky. Tohle je jeden z těch případů.“

„Takže je to skoro, jako byste začínali od nuly?“ zeptá se Emma a pak toho okamžitě lituje. Pokud se něčemu naučila od Petera Dunnea, právníka, jehož si najala po Derrickově vraždě, pak tomu, že když jednáte s policií, máte mluvit, jen když jste tázáni.

„Tak trochu ano. Vracíme se ve vlastních stopách, procházíme důkazy. Nové oči někdy mohou ledacos změnit.“

Emma přikývne. „No, to moc ráda slyším.“

Websterová vytáhne z kabelky zápisník a propisku. „Paní Hawkeová...“

„Prosím, říkejte mi Emmo.“

„Děkuju. Emmo, ráda bych, kdybyste mi pro začátek něco málo pověděla o vašem zesnulém manželovi.“

Tahle žádost připadá Emmě divná – copak detektiv nečetla spis, než sem z města přijela? – ale přikývne a začne. „Tak jo. No, byl šéfem finančního plánování fintechového start-upu jménem Alta.“

„Fintechového?“

„Pardon, to je zkratka pro finanční technologie. Byl tam něco přes dva roky, potom co získal titul MBA na Kolumbijské univerzitě. A předtím pracoval v oblasti balených potravin.“

Websterová přimhouří oči, jako by naznačovala, že Emmě uniká smysl dotazu. „Vlastně jsem chtěla spíš

nahlédnout do Derrickovy osobnosti,“ vysvětlí. „Zjistila jsem, že seznámit se s obětí – její povahou, zvyklostmi, dokonce i nedostatky – může prospět snaze pochopit, co se stalo.“

„Jasně, chápu.“ Ačkoliv docela nechápe. „Byl chytrý, cílevědomý, super svědomitý ohledně práce. Nadšený do určitých sportů – squash, tenis, snowboarding – a byl v nich hodně soutěživý.“

„Riskoval?“

„Nejspíš by se to dalo tak říct.“

„Kdyby po něm někdo požadoval peněženku, bránil by se?“

„Po pravdě, tuhle otázku jsem si v duchu procházela mockrát. Nebyl doslova zbrklý, ale mohlo ho napadnout, že by dokázal lupiče přechytračit. Stejně jako by to nejspíš napadlo spoustu mužských.“

„Jak vycházel s lidmi obecně?“

Takže Websterová přechází od možnosti smrti rukou cizího člověka přes loupež, která se zvrtila, až k úvahám, zda snad nechtěl Derricka nadobro dostat z obrazu někdo, koho znal.

Emma si odkašle a cítí, jak se jí svírá žaludek. „Celkově moc dobře. Ale jak už jsem se zmínila tenkrát během jednoho výslechu na policii, občas býval náročný vůči lidem, kteří u něj pracovali, a myslím, že to pár z nich naštvalo.“

„Mohla byste to trošičku rozvést?“

„Došlo k pár incidentům, ale k ničemu, co by se zdálo být pro případ relevantní. Chlápek, kterého měl pod sebou v Altě, někdo, kdo se zrovna zaškoloval, nečekaně odešel a zřejmě ho při výstupním pohovoru ošklivě pomlouval. A několik měsíců předtím, než zemřel, Derrick odmítl zaplatit řemeslníkovi celou částku za předělávku koupelny v našem domě v New

Jersey, protože práce byla odfláknutá. Ten člověk mu nadával, řekl mu, cituju: ‚Jděte do prdele‘. Mám zato, že policie se v době vyšetřování oběma těmi muži zabývala a zjistila, že mají neprůstředlná alibi.“

Websterová kývne. „Nějaké problémy v osobních vztazích? Například přátelství, které se pokazilo?“

Nemá samozřejmě na mysli jen přátelství. Mluví také o rodině, a ta zahrnuje i *ji*. Emma už chápe, že tohle není jen ta slibovaná „aktualizace“ a že vůbec neměla dopustit, aby s ní Websterová mluvila v nepřítomnosti Dunnea. Její absurdní touha vyhovět vystrčila hlavu a znovu ji dostihla... Ale kdyby teď požádala Websterovou, ať odejde, mohlo by se to zhoršit ještě víc.

„Víte, práce ho hodně zaměstnávala, takže když se scházel s nějakým kamarádem, bylo to většinou jen na squash v klubu ve městě, nebo si zahráli basketbal, nebo občas zašli na pivo. Pokud vím, nikdy se neodehrávalo žádné drama mezi ním a kamarády.“

„Nějaké drama na večírku, který jste pořádali ve vašem domě týden před smrtí pana Randa?“

Websterová tedy spis *četla*, a to hodně pečlivě.

„Ne, to byl obyčejný koktejlový večírek, náš první v novém domě. Dokonce jsem dala policii seznam lidí, kteří se ho zúčastnili, a taky jména jeho přátel. Mám se podívat, jestli bych vám ho našla?“ nabídne se Emma s podlézavým úsměvem a pak se jí zmocní obava, jestli neuhodila na špatnou notu.

„Ne, tyhle informace mám,“ odpoví Websterová. „A co rodina? Pokud vím, pan Rand měl sourozence. Co mi můžete říct o jeho vztazích s nimi?“

„No, jeho sestra Heather je už asi dvanáct let v Melbourne – vdala se za nějakého Australana – a do Států se za ta léta vrátila jen jedinkrát, a to na naši svat-

bu. Ačkoliv udržovali sporadické kontakty e-mailem a přes WhatsApp.“

„A jeho bratr?“

„Kyle?“ zeptá se, ačkoliv existuje jen jeden. „Ten žije s manželkou v Bronxvillu. Dvakrát do měsíce, vždycky v sobotu, hrávali s Derrickem tenis – v klubu na půl cesty mezi našimi bydlíšti. Nebyli si nijak extra blízcí, ale vycházeli spolu.“

A jak Websterová jistě ví, Kyle byl po celou noc vraždy doma se svou manželkou Jackie.

Detektiv chvíli listuje zápisníkem a pak se trochu předkloní v pase, neurčitě spikleneckým gestem.

„Emmo, ráda bych vám teď položila několik otázek, které se vztahují konkrétně k té noci, kdy Derrick zemřel,“ řekne. „Určitě je pro vás velmi bolestné se k těm chvílím vracet, ale je to důležité pro vyšetřování.“

„Samozřejmě.“ Emma zvolna sjede dlaněmi po nohavicích lněných kalhot, snaží se setřít z nich vrstvičku potu, aniž by si toho Websterová všimla. Nejradši by se pořádně nakopla za to, že ji dnes pustila do domu.

„Je tu jedna velká hádanka, která se nikdy nevyřešila – proč si váš manžel vybral právě to konkrétní parkoviště, když v pátek ráno přijel do města. Nenapadlo vás během posledních dvou let něco nového?“

Websterová má pravdu, tuhle věc nikdo nechápal: Proč Derrick zaparkoval v SoHo, když se konference konala v hotelu v Midtownu?

Emma zavrtí hlavou. „Tehdy mě napadlo jen to, že mu připadalo jednoduše snazší zaparkovat tam místo u hotelu. Žádný jiný důvod mě od té doby nenapadl.“

„Tak jo, ale proč by se tedy tu noc vracel do garáže?“

To byl ještě větší otazník. Rozhodně byl předtím na večeři pořádané v rámci konference – spolu se zhruba čtyřiceti zaměstnanci firmy, z nichž mnozí si pamatovali, jak s ním mluvili. Nahrávky z bezpečnostních kamer ho zachytily, jak opouští budovu kolem půl desáté a čeká venku na Uber, přičemž řeč jeho těla vyjadřovala typickou netrpělivost, byť se to na zrnité nahrávce dalo těžko rozeznat. O dvacet šest minut později vystoupil z auta na rohu Greene Street a Houston Street, kousek severně od garáže. Jeho těla si všimli dva vyděšené kolemjdoucí v malé boční uličce kolem 22:40.

Emma pokrčí rameny na znamení, že nemá zdání. Opravdu Websterová čeká, že jí oznámí, že měla během posledních dvaceti sedmi měsíců nějaké bombastické prozření, ale zapoměla se o něj podělit s policií?

Websterová neříká nic, jen si založí paže a zřejmě čeká... Řeč jejího těla naznačuje, že kdyby se jen Emma důkladněji zamyslela, něco by ji určitě napadlo.

„Jediné, o čem jsem od té doby uvažovala,“ podlehne Emma tlaku, „je to, že mohl něco zapomenout v autě a vrátil se pro to. Policie našla v přihrádce v palubní desce Derrickův foťák, ale zřejmě neexistoval důvod, proč by se pro něj vracel až do centra. Na konferenci mohl fotit mobilem.“

„Jasně.“ Websterová se dál tváří nespokojeně. „Jak dlouho jste vy a Derrick byli manželé?“

„Dva roky – a předtím jsme spolu skoro dva roky chodili.“

„Takže vám bylo,“ – nahlédne do zápisníku – „asi devětadvacet, když jste se poznali?“

Emma přikývne. „Přesně tak.“

„Bylo vaše manželství šťastné?“

Copak se detektiv rozhodla zanechat společenských zdvořilostí? Emmě se znovu sevře žaludek, a ačkoliv jí první popud velí odvrátit zrak, podaří se jí ho překonat.

„To jsem si myslela.“ Rozhodne se vyložit něco na stůl tady a teď, zvlášť proto, že to stejně bude ve spisu. „Policie se mě jednu chvíli zeptala, jestli si nemyslím, že měl s někým poměr a měl namířeno do centra na schůzku, ale já nikdy neměla důvod podezírat ho z nevěry.“

Další lež – svého druhu. Měl kolegyni jménem Zoe, se kterou čím dál víc koketoval, aspoň podle textovek, které Emma koutkem oka zahlédla (např. On: Všichni chlapi v místnosti ti zobou z ruky; Ona: Vážně? Počítáš se mezi ně i ty?; On: Odvolávám se na pátý dodatek; Ona: Hmmm.) I když se Emma nedomnívala, že by překročili hranici, předpokládala, že úlet nebyl vyloučený.

Uvědomila si, že Websterová musí o těch textovkách taky vědět, ale nezmiňuje se o nich, a Emma jí sotva poskytne tuhle informaci dobrovolně. Nebylo by chytré působit jako žena, která po manželovi slídí – zvlášť taková, co měla důvod být na něj pekelně našťvaná.

Emma čeká a Websterová opět listuje v poznámkách. Detektiv nezavedla řeč na finanční situaci Emmy a Derricka, ale to není žádný div, protože nikdy žádná neexistovala. Jejich společné vlastnictví tvořil hlavně dům s dost velkou hypotékou, dvě malá penzijní spoření a velmi skrovné, téměř nové investiční portfolio. Také se nedostali k tomu, aby uzavřeli životní pojistky, což všechno znamenalo, že Emma postrádala nějaký velký finanční důvod k zabití manžela.